

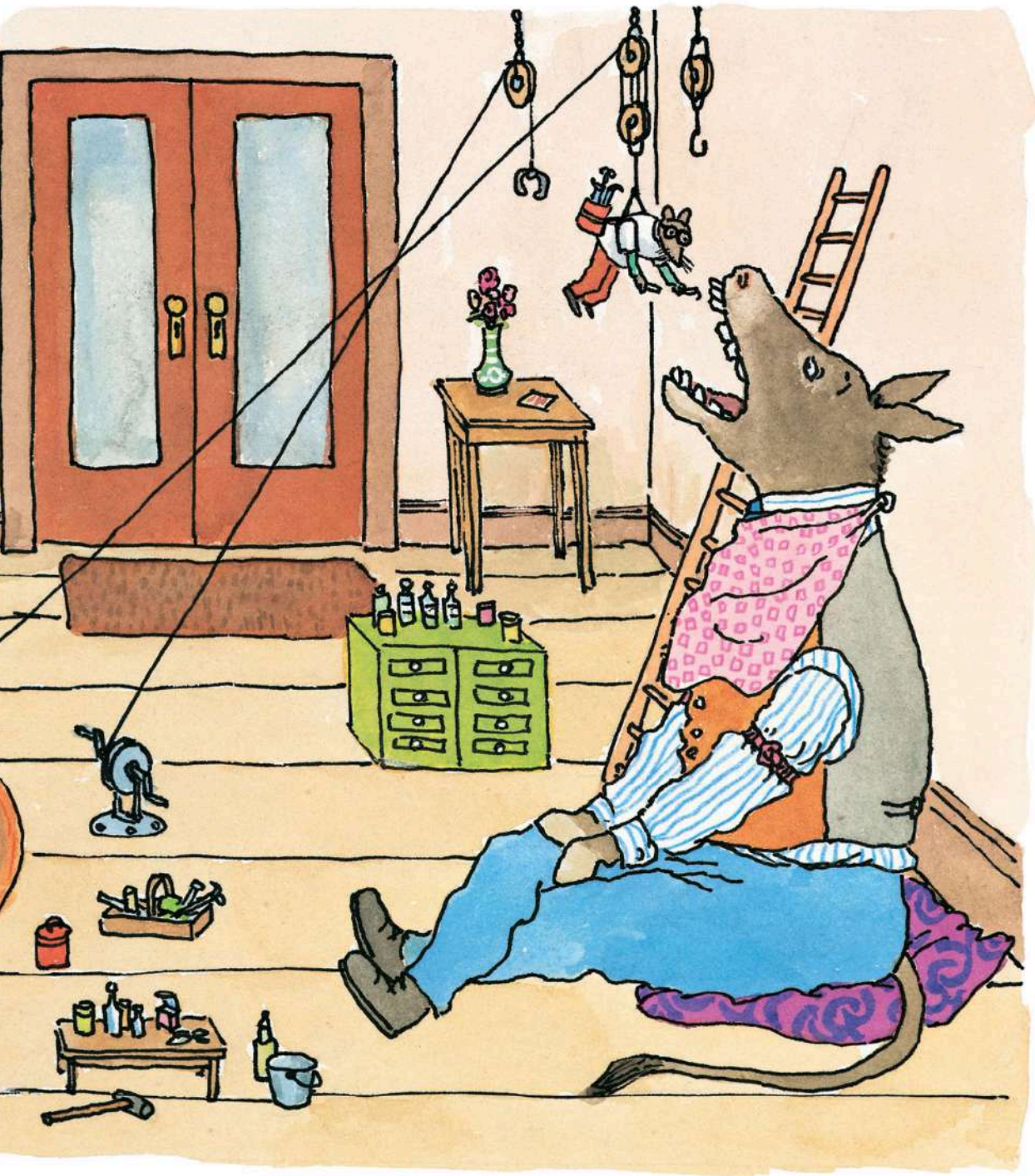

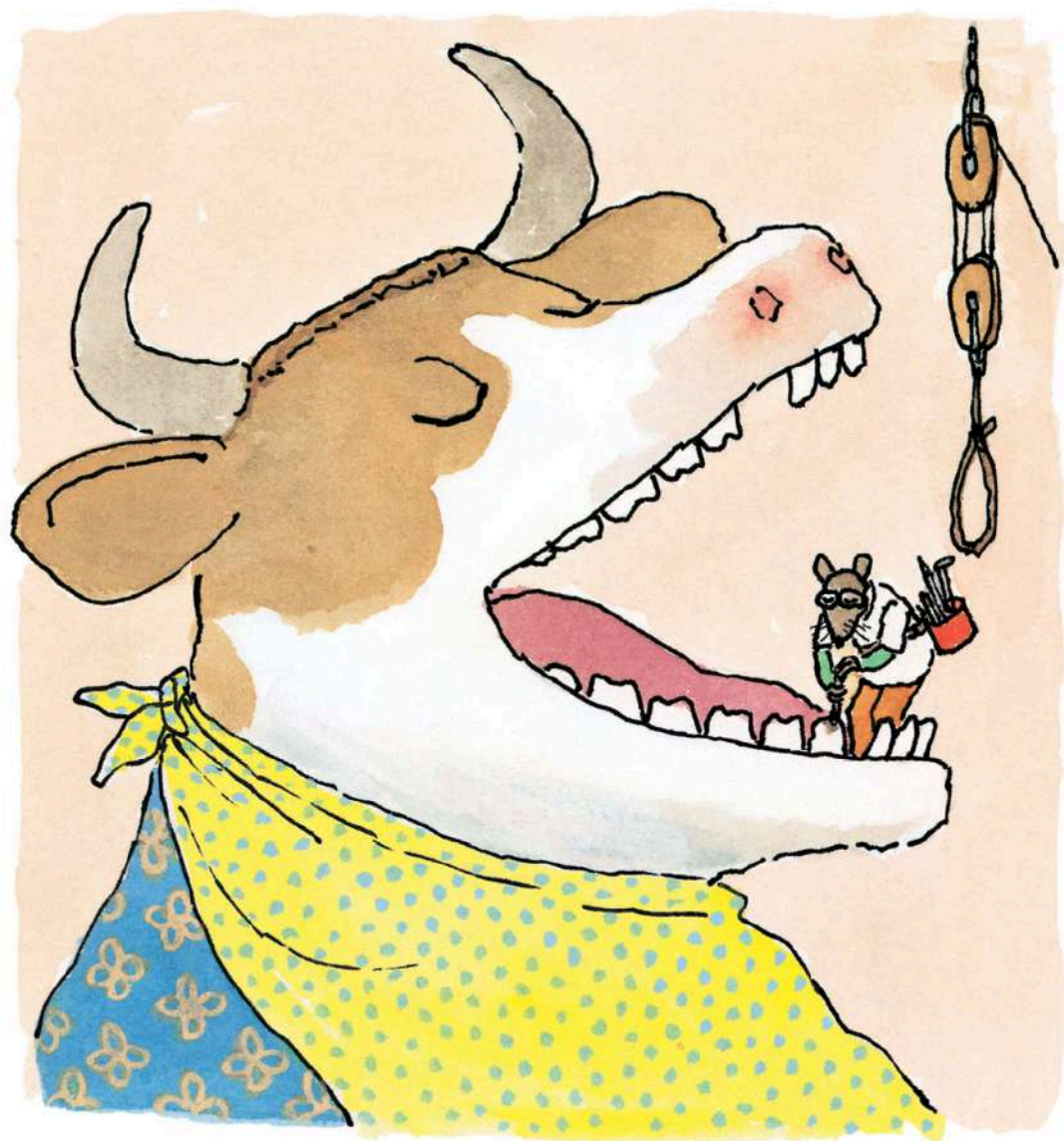
Doctorul De Soto, dentistul, făcea o treabă absolut grozavă, așa că nici gând să ducă lipsă de pacienți. Animăluțele care erau cam de dimensiunile lui – cârțițe, veverițe cu fălci et cetera – erau așezate pe scaunul normal de dentist.

Animalele mari stăteau pe podea, iar Doctorul De Soto se cocoța pe o scară.

Pentru animalele supermari avea o cameră specială. Acolo, Doctorul De Soto era ridicat în aer ca să ajungă în gura pacienților, cu ajutorul asistentei lui, care se întâmpla să-i fie și soție.

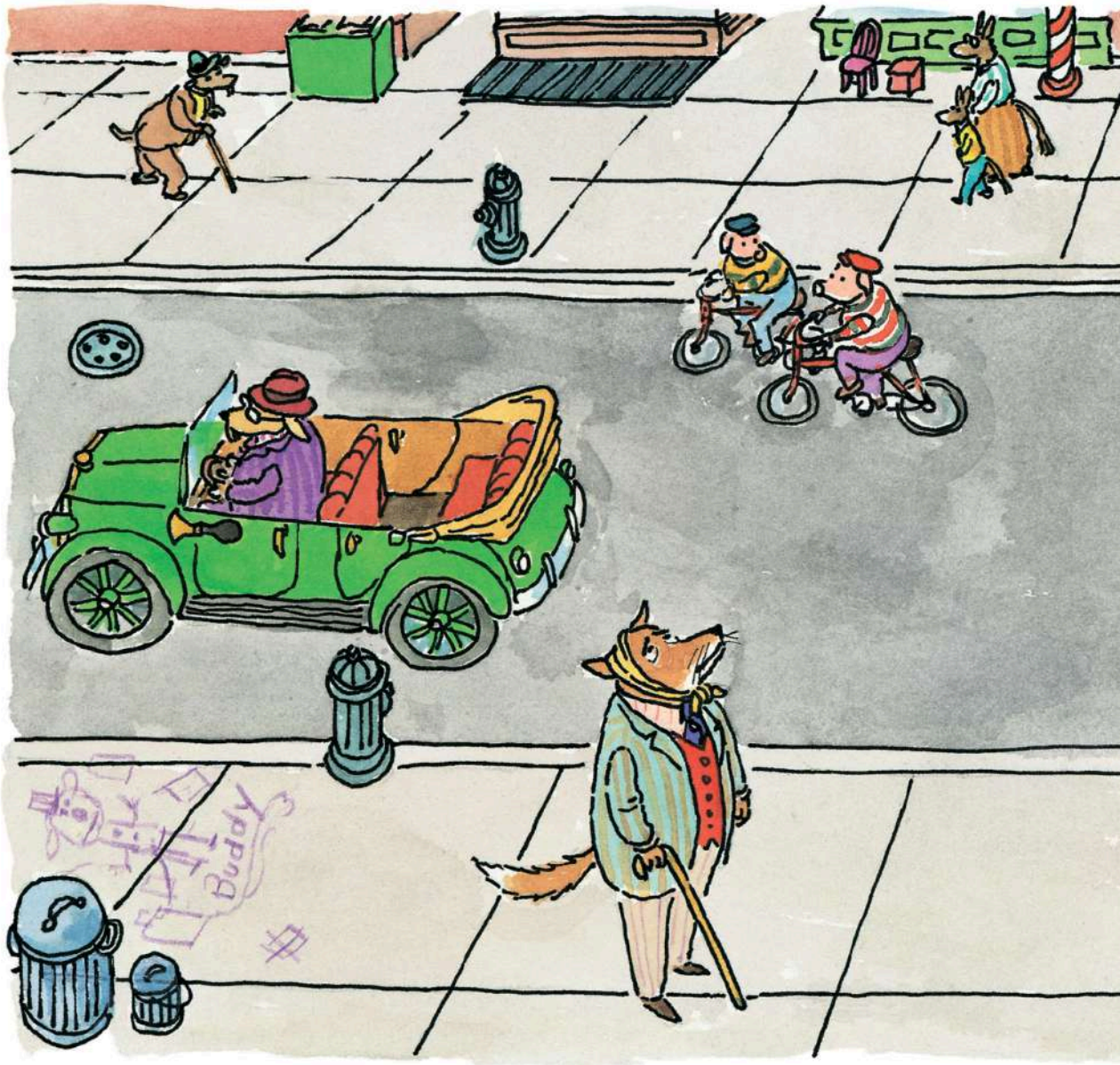

Doctorul De Soto era celebru mai ales în rândul animalelor mari. Echipat cu cizmulițe de cauciuc ca să nu se ude la picioare, se pricepea de minune să lucreze în gurile lor imense; degetele lui erau atât de delicate, freza atât de ușoară – și o manevra cu atâta grație –, că aproape nu simțeau vreo durere.

Fiind șoricel, refuza să trateze animale ahtiate după șoareci, și își trecuse foarte clar asta pe firma de afară. Primul lucru pe care cei doi soți îl făceau când cineva suna la ușa lor era să iasă la fereastră să vadă cine venise. N-aveau de gând să accepte nici măcar cea mai nevinovată și mai timidă mătă.

Într-o zi, când s-au uitat pe fereastră, au zărit în fața ușii lor un vulpoi îmbrăcat la patru ace, cu o bucată de flanelă bandajându-i fălcile.